

15 de novembre*

He après a pronunciar Schaubühne. M'ho va ensenyar l'home que seia al meu costat a l'avió tornant de Mallorca. El més difícil és pronunciar correctament la «u» amb la dièresi i no oblidar que la «e» final també es pronuncia, però d'una manera molt suau, com si es tractés d'una vocal neutra molt fluixeta. Schaubühne. Crec que durant aquesta última setmana ho he repetit més de mil vegades. Ahir ho clamava al cel tot anant a l'osteòpata amb el bicicling. ¡Schaubühne! Ara puc afegir la paraula a la llista de noms que ja fa temps que dic amb gran soltura, com Schimmelpfennig, Srbljanovic, Spregelburd o Szpunberg. És important estar al dia, perquè m'han dit que el futur de la dramaturgia catalana passa per la INTERNACIONALITZACIÓ — també he d'aprendre a pronunciar aquesta paraula. I jo formo part d'aquest futur. Per això ahir vaig provar d'escriure una escena en anglès —no és tan estrany, el mateix Beckett escrivia en una llengua que no era la seva. Va ser una experiència reveladora: crec que en anglès guanyo. La meua escriptura és sintètica, sense concessions, directa a l'essència, original i un punt surrealista. Fins i tot m'atreviria a

* La revista PAUSA ha tingut l'oportunitat d'accedir al diari personal d'una jove promesa del teatre català contemporani. Amb el seu consentiment, i sense publicar el seu nom vertader, hem volgut compartir amb els nostres lectors alguns fragments d'aquest testimoni únic.

dir que té un regust de Sarah Kane. “Posteverything”, vaja. Significa que finalment he trobat la meua veu? No voldria treure conclusions precipitades, encara estic en calent i l'eufòria no em deixa racionalitzar, però tinc la impressió que he trobat un fil que em conduirà a algun lloc definitiu.

Nota: Subscriure'm a les publicacions del Royal Court i començar a provar de llegir en anglès, també. Mentrestant, obligar-me a veure la quarta temporada de *Six feet under* en versió original sense subtítols.

Pensament: el meu cognom és vulgar.

Bona notícia: finalment hem trobat un local d'assaig. Té sis metres quadrats, no hi ha calefacció, el terra està fet pols i hi ha una sala de concerts al costat que fa tremolar les parets. Però té molt d'encant. És autèntic, alternatiu. Molt argentí. Té un aire a BsAs que em va enamorar només d'entrar-hi. Podem assajar els divendres i diumenges de deu a dotze de la nit, excepte els dies que programin altres activitats, que ens posaran a un altre lloc, potser al lavabo, encara no ho sabem segur. Llàstima que tingui tanta al·lèrgia a la pols, ahir vam començar els assajos i no vaig parar de plorar en tota l'estona. Però hem tingut sort, trobar un local d'assaig a Barcelona és gairebé un miracle.

Ara només falta que algun teatre ens programi i aconseguir diners. Nota: preguntar als meus companys què he de fer per demanar una subvenció. Potser hauria d'aprofitar l'any Rodoreda i presentar algun projecte. He entrat a la seva web i he comprovat que gairebé no hi ha activitats programades. Podria ser una bona oportunitat. M'he d'afanyar!

Brainstorming:

Idea 1: Bro-ken mirROR: Adaptació postdramàtica, fragmentada i multidisciplinar de *Mirall trencat*. Hi posaria un parell de ballarins, un DJ i tres pantalles. Sense micros, aquesta vegada. La dramaturgia seria arriscada, amb salts temporals i monòlegs fragmentats. L'escenografia podria ser simbòlica: una plataforma giratòria al centre de l'escenari plena de globus en forma de flors. Glissines/Glicines —com s'escriu? Són les glicines, les que sempre menciona la Rodoreda? Nota: buscar Glicina al Google imàgenes. Al llarg de l'obra els actors faran explotar els globus, que estaran plens d'aigua i farina. Hi haurà molt de treball de cos, també. I una bona dosi de sordidesa. Molt alemany. Ideal per la Nau Ivanov o el Lliure. O el Romea, amb direcció de C.B. —això ja seria la bomba.

Idea 2: 'Aloma: el musical'. Sona bé. Nota: demanar a la meua tieta que em presenti la C. C.

Pausa llarga.

Aparco aquesta idea.

Idea 3: 'Paraula de Rodoreda'. Convèncer un actor mediàtic i resultant que faci una lectura de fragments escollits de l'obra de l'autora amb una mínima dramaturgia que serveixi de fil conductor. Podria fer-se a la Biblioteca de Catalunya. O pel Grec, al convent de Sant Agustí. I en cas que no trobés l'actor mediàtic, segur que també voldrien programar-me a l'Obrador. Crec que és una proposta assequible i realista, hauria d'elaborar-la i presentar-la. Nota: llegir-me les obres completes de la Rodoreda.

Quina mandra

Pensament recurrent: potser hauria de deixar l'IT.

Desig: trobar algú que tingui cotxe i em porti dissabte a Girona. Tinc entrades per a l'espectacle més prometedor de Temporada Alta, es veu que no me'l puc perdre, va dir-m'ho una amiga que coneix un dramaturg que va sovint a BsAs i el va veure allà l'any passat. Però s'acaba tard i no tinc tren de tornada. Hauria de treure'm el carnet de conduir d'una vegada, no tinc cap excusa. Però, ben mirat, no tenir carnet també té el seu encant. Fa més artista. La majoria dels dramaturgs més importants de Catalunya no saben conduir. Sí, és millor seguir sense carnet, no vull caure en l'error de semblar un gestor cultural o un productor, he de començar a marcar terreny des del principi, abans no sigui massa tard.

Assignatura pendent: anar a Berlín. Anar a NY.

Ara m'he angoixat.

Merda. M'he deixat les flors de Bach a la sala d'assaig.